

szerü) ismétlődő tevékenység nem esik általános forgalmi adó alá. (Közigazgatási Bíróság 5083/1931. P. szám.) A panasszal megtámadott határozat általános forgalmi adót vetett ki a B.-i gyógyfürdők és nagy szállodák részvénytársaság cég azon bevétele után, amelyet a siófoki fürdőbérlo és fejlesztő részvénytársaság cégtől, 1930. év folyamán, bér fejében kapott. A nem vitás tényállás szerint ugyanis a nevezett szerződő felek 1924. április 14-én szerződést kötöttek és panaszos cég 20 évre bérbeadta a siófoki összes ingatlanait azok tartozékaival és jogosítványaival együtt. A bérléhez több szálloda, vendéglő, üzlethelyiség, sporttelep, strandfürdő, kertészet, színház, gépház, park, villák, szőlő, vízhasználat stb. tartozik, a felszerelésekkel és összes berendezéssel.

A határozat az adóalávonással az 1921. évi XXXIX. t.-c. 37. §-nak 15. pontjára hivatkozik, mert a bérbeadás a fürdőtelep szállodáira az összes berendezéssel együtt üzletszerűen történt.

A bíróság a panaszt alaposnak találja. Az 1921. évi XXXIX. t.-c. 37. §-nak 15. pontjában (1. Utasítás 21. §. 15. p.) a törvényhozó azt a főszabályt juttatja kifejezésre, hogy a bérlé és haszonbérbeadásból származó bevétel a forgalmi adó alól mentes. Ez alól kivétel csak a berendezett helyiségek üzletszerű bérbeadása. A törvényes intézkedés értelmét részletesebben az Utasítás 32. §-a magyarázza meg. Az Utasítás 32. §-a szerint, a hivatkozott rendelkezés mentesíti az ingatlanok bérbeadásából származó bevételeket, de az Utasítás magyarázata szerint nem lehet az ingatlan bérbeadásának tekinteni és mentesíteni a berendezett helyiségek foglalkozásszerű, iparszerű bérbeadását. Az adó alá kerülő kivételnél jelentősége a berendezés mellett az üzletszerűség, foglalkozásszerűség, iparszerűségnek van. Ez alatt itt nem azt kell érteni, hogy a bérbeadás ellenérték mellett történik, mert ez minden bérlet lényege, hanem azt, hogy az adóköteles a berendezett helyiség bérbeadását mint foglalkozást, ipart, üzletet folytatja, folytatólagosan, ismétlődően, előre meg sem határozott sorozatban rendelkezésre áll a berendezett helyiségek bérbeadása végett. Így lehet megérteni, hogy az Utasítás nem elégszik meg az elvont ismérv (foglalkozásszerű, iparszerű) felállításával, hanem példát is sorol fel, mondván, hogy a szállodák, penziók, szanatóriumok szobáinak bérbeadásából származó bevételek forgalmi adókötelesek.

A forgalmi adó ezt a különleges foglalkozásszerű tevékenységet fogja meg és itt határolja el a bérlettől (szálloda, penzió, szanatórium, ipar, vagy ehhez hasonló).

A jelen esetben ez a kellék hiányzik. A bérlet 20 évre kötött az összes ingatlanokra. Panaszos berendezett szállodákat is ad ugyan bérlé, de szállodaiparosnak nem tekinthető. Az adó alá vonás tehát jogellenesen történt.

Kereskedelmi társaság alakjában működő községi (városi) villamosági műveknek az áramszolgáltatásból eredő bevétele általános forgalmi adó alá esik. (Közigazgatási Bíróság 3565/1931. P. szám.)

Panaszos cég a B.-t sz.-f. elektromos műveinek szolgáltatott áram ellenértékéeként kapott bevétel általános forgalmi adómentességét az 1921. évi XXXIX. t.-c. 30. §. 3. pontja, Utasítás 21. §. 3. pontja alapján azért vitatja, mert bár részvénytársasági formában működik is, lényegében az átadott villamos áram a főváros közvilágításának céljaira szolgált és különben is a panaszos cég összes részvényének a főváros a tulajdonosa.

Bár a bíróság előtt ismeretes, hogy a városok a lényegében városi üzemet folytatják kereskedelmi társaság alakjában, a panaszosnak helyet nem ad, mert a törvény rendelkezése kifejezetten a községi, városi üzemmént kezelt villamossági műveknek adja meg a mentességet és ez kereskedelmi társaságot még akkor sem illeti meg, ha bizonyítást is lelne, hogy a részvények túlnyomóan vagy kizárólag a város tulajdonában is vannak, mert a részvénytársaság jogilag a várostól, községtől különböző, önálló jogi személy.

Vadászterületen vadászásra alkalmas löfegyverrel megjelenés pusztá ténye, — habár lövés nem is történt — mindaddig alkalmas a vadászás tényálladéka vélelmének megállapítására, míg az ellenkezője bizonyítást nem nyer. (Közigazgatási Bíróság 8691/1931. P. szám.) Helyes a pénzügyigazgatóságnak az ezen bíróság ítélezési gyakorlatán alapuló az az álláspontja, hogy vadászterületen vadászásra alkalmas löfegyverrel megjelenés pusztá ténye megállapítja a vadászás tényálladékát és pedig akkor is, ha lövés nem történt. Ez a megállapítás ugyanis azon a vélelmen nyugszik, hogy aki vadászásra alkalmas fegyverrel vadászterületre megy, az ezt nyilván vadászás szándékával teszi és azt lövés nélkül is elkövetettnek kell tekinteni, mert az ott léttel járó lehetősége a vad keresésének, figyelésének és a lesnek már a vadászás tényálladékanak az alkotó elemei. Ha azonban az eset körülményei a megállapítható tényállás szerint a vélelmet lerontják, abban az esetben a vadászterületen vadász-fegyverrel tartózkodás pusztá ténye a vadászás megállapítására nem alkalmas. A jelen esetben a csendőrségi jelentésből és a vizsgálat adataiból az a tényállás állapítható meg, hogy M. K. mint a panaszhoz csatolt községi bizonyítvány szerint megválasztott mezőőr, a puskáját kipróbálás végett vitte ki a határba és pedig töltény nélkül, mert ezzel nem rendelkezett. Töltényt és pedig egy darabot, Cz. I.-től kapott, akit viszont gazdája Sz. I. küldött ki a határba a leszedett tengerinek és gazdasági eszközöknek éjjel is megőrzése végett és erre a célra adott át neki egy puskát 4 darab tölténnyel. M. puskájával úgy ő, mint Cz. az utóbbtól kapott tölténnyel egy a földön fekvő tökre egy-egy lövést tettek és a csendőrök a tökben találtak is sörétet és Cz. átadta nekik a 4-ből megmaradt 2 töltényt. E szerint a tényállás szerint pedig az ügydöntő vélelem megdőlt és így a vadászás tényálladékát egyik panaszossal szemben sem lehet megállapítani.

Osztrák állampolgárnak Magyarország területén levő vállalatban fekvő vagyona — és pedig tekintet nélkül arra, hogy a vállalat